

Leszek Lesiczka
Stamislaw Krajna
Grzegorz Rachlewicz

Zespół redakcyjny:

KWIECIEŃ 1999

Dobrze, błogo, błękitnie

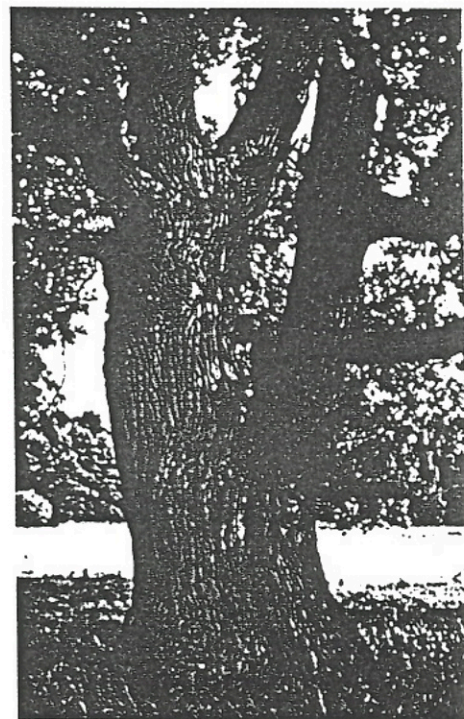
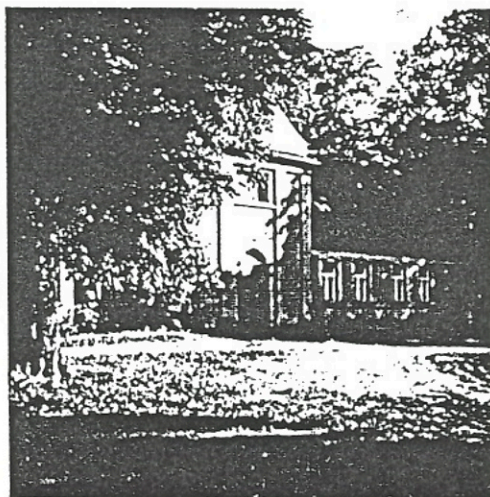
Na obrzeżu Puszczy Zielonki, ok. 15 km na pn. wsch., nad rzeką Główną leży urokliwa miejscowość Wierzenica.

Fotograf spragniony Natury i to tej wymarzonej, gdzie lasy, woda, błękit nieba, tęcza wirującego powietrza, śpiew ptaków, cisza nieokiełznanej Przyrody, sploty ziół i kolorowych motyli, świst świerszczy, złoto pagórków morenowych i zapach miodu unoszonego na skrzydłach grających latawców, wszystko tak obleczone w formę, tak zarazem swojskie, tak ulotne i piękne, że aż cudowne i mocno wkomponowane w krajobraz proroczych dębów, obleczone mgiełką unoszącego się ducha harmonii i mądrości..., zapraszają, wręcz

wołają, nawołują i obiecują spotkanie, i artysta nie powinien odmawiać, powinien tu przybyć.

Tu można nauczyć się prostego znaczenia szeptu kwiatów i słońca i doznać sennych fantazji czasu. W tym ogrodzie barw, światła i cieni, fotograf może zbierać i nagromadzić przeróżne bogactwa obrazów. Wierzenica to zapewnia.

Wspomniana wieś w końcu XII wieku była posiadłością klasztoru cystersów w Łeknie. Książę Przemysław I nadał ją klasztorowi cysterek w Owieńskach. Później w posiadaniu Potulickich, Chudzińskich, Koźmińskich. W 1843 roku nabyła ją August Cieszkowski.

Pisano o nim: *nasz mędrzec i chluba Wielkopolski*. Cieszkowski był wszechstronnie wykształcony, był filozofem, ekonomistą, pisarzem, naukowcem, wielkim patriotą i społecznikiem, organizatorem życia naukowego i twórcą zrębów nowoczesnego systemu edukacji.

Należał do tej grupy intelektualistów filozofów, których praca naukowo - badawcza była ściśle związana z walką narodu o jego duchowe i polityczne wyzwolenie. Krakowska AU uważała za wyjątkowy zaszczyt mieć w swoim gronie tej miary uczonego co Cieszkowski. Poślował do sejmu pruskiego, a po śmierci Karola Marcinkowskiego w roku 1846 stał się duchowym przywódcą Wielkopolan.

Ułożono wiersz ku jego czci, zaczynający się od słów: *Duch wielki, serce złote...*

Serdeczna przyjaźń łączyła go z Zygmuntem Krasińskim. W latach 1843-45 poeta odwiedził Wierzenicę sześć razy.

Było mu tu dobrze, błogo, błękitnie. *Śni mi się Wierzenica, gdy odjeżdżać będę, wezmę trochę jej piasku na pamiątkę* pisał poeta do Cieszkowskiego. Cieszkowski wywarł wielki wpływ na jego poglądy. Na przesłanym Cieszkowskiemu egzemplarzu *Przedświtu* poeta umieścił dedykację: *Temu, który natchnął, natchniony.*

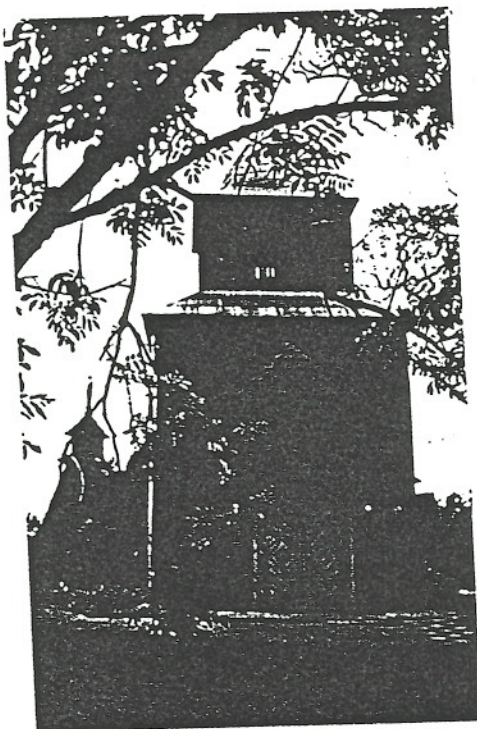
W Wierzenicy można wszędzie natknąć się na ślady tych wielkich postaci. Cieszkowski bardzo kochał przyrodę, dlatego jeszcze dzisiaj można tam spotkać urozmaicony drzewostan, ciekawie wpleciony, wbudowany w teren. Zalesione wzgórze na lewym brzegu Głównej, które było miejscem częstych przechadzek poety, nazywane bywa do dziś wzgórzem Krasińskiego.

Na łące rośnie potężny, rozłożysty dąb, pod którym Cieszkowski tworzył słynne dzieło filozoficzne *Ojciec nasz*. (2)

Ponadto w Wierzenicy można zobaczyć: na wzgórzu kościół drewniany z poł. XVIII wieku, kryty gontem (3); przy nim grobowiec Cieszkowskich wg. projektu architekta M. Andrzejewskiego; dalej pałac Cieszkowskich (1); we wsi dawną karczmę szachulcową, krytą trzcina (4); przy drodze do Wierzonki wzgórze zwane *Żalikiem* (w 1918 roku prof. J. Kostrzewski odkopał na nim cmentarzysko całopalne z epoki żelaza); wiele pomnikowych drzew.

Fotograf, który będzie opuszczał Wierzenicę, to nawet po latach powie tak jak poeta, *było mi tam dobrze, błogo, błękitnie.*

Leszek Lesiczka
fot. autor

Fot. Leszek Lesiczka

Ryk po tamtej stronie ciszy

"Nawet jeśli obejdziemy cały świat, aby znaleźć piękno, musimy je mieć w sobie, gdyż inaczej nie znajdziemy go nigdy." (Emerson)

Wracamy z wypraw fotograficznych uśmiechnięci i mocni, jak gdyby w nasze dusze weszła siła mitologicznego Anteusza, który po dotknięciu ziemi uczuł się potężnym i radosnym.

Na naszej ziemi spotyka się olbrzymie bogactwo form krajobrazowych. Według Alfreda North Whiteheada: "przyroda nie stoi nigdy w miejscu, cechuje ją ciągłe przepływanie, powstaje w niej ciągle coś nowego, jest w niej postęp twórczy".

Fotograf obserwując przyrodę doświadcza przeróżnych przeżyć i oczarowany bywa zmiennymi obrazami Natury. Przy tym nabywa umiejętności postrzegania selektywnego. Wszystko co później zobaczy, potrafi oszacować spojrzeniem świeżym, rozmyślnym i pozbawionym uprzedzeń.

Pośród urozmaiconego krajobrazu, pomiędzy drzewami i strumieniami, gładzami i kamieniami, wśród flory i fauny dochodzi świadomość, że solidarnym się jest ze wszystkim, co istnieje.

W tym świecie przyrody uważa się pewną zgodność, har-

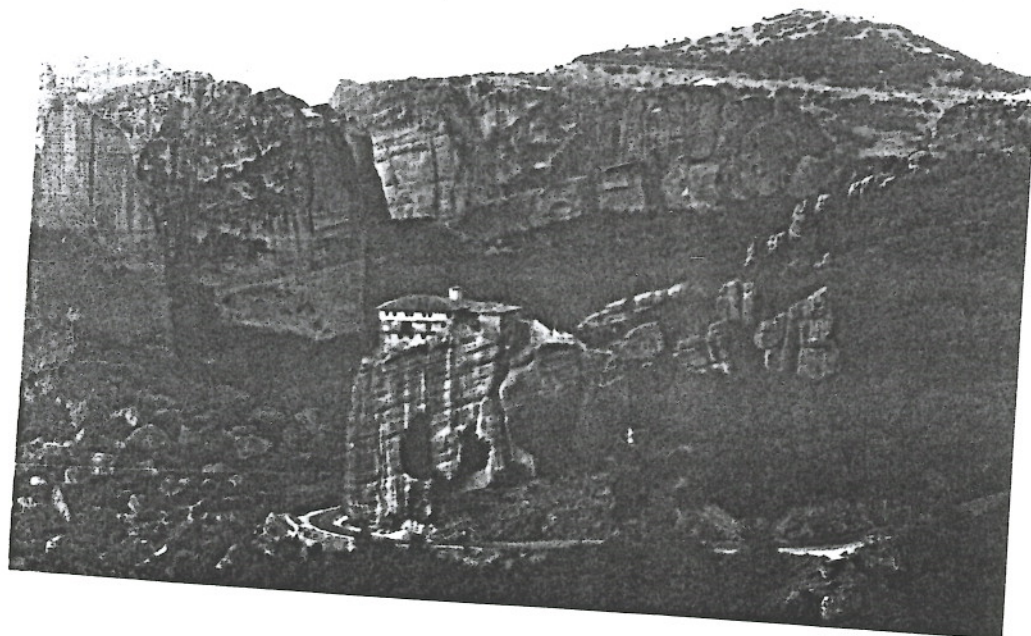
monię, przestrzegane są pewne prawa, a wszystko złączone jest tożsamością istoty.

Fotograf przyrodnik, esteta, miłośnik Natury, przeżywa stan zjednoczenia z wszechświatem, który filozofia indyjska przed wiekami ujęła w formułę głoszącą jedność wszelkiego bytu: "Tat tvam asi - To jesteś ty".

Mówiły im pagórki, krzewy, drzewa, skały, niebo i ziemia, zastana rzeczywistość: "To jesteś ty - wszystko jest tobą lub wspomnieniem twojej przeszłości. Wszystko jest historią utrwaloną i żywą twego własnego ducha."

Wielu fotografików ma wyjątkowy stosunek do przyrody. Przez to emanuje od nich jakieś żywiołowe przenikanie wzajemne ich i przyrody, wiodące do bezpośredniego odczucia jedności kosmicznej.

Jeszcze na ziemi, a już wśród obłoków, gdzie rozkołysany listek na wietrze wabi poranną mgłą i ucisza rozpędzonego promyka słońca, muzyka i kompozycja, oparta na splataniu motywów przewodnich z wizjami - symbolami i malowanymi przez

Naturę obrazami zatrzymuje, zadziwia i porywa.

Niektóre doznania ze świata zielonych płuc przykuwają uwagę konkretnością zjaw i pokrewnym Apokalipsie przybliżeniem rzeczywistości metafizycznej.

Rzeczywistość jednak przekracza niejako możliwości fotografii, każe dobierać najprostszych środków, wyrzekać się jakiegokolwiek komentarza. Mimo wszystko fotografia ta odkrywa przed nami całe wielkie obszary zjawisk, które często dzięki niej stają się interesujące, atrakcyjne i estetycznie cenne.

Według słownika filozoficznego Lalande'a naturą jest to, co "dzieje się bez człowieka". Znany jest także paradoks O. Wilde'a, że "natura naśladuje sztukę". Ch. Lalo powiada, że natura ma wartość estetyczną jedynie wtedy, widziana jest przez pryzmaty sztuki.

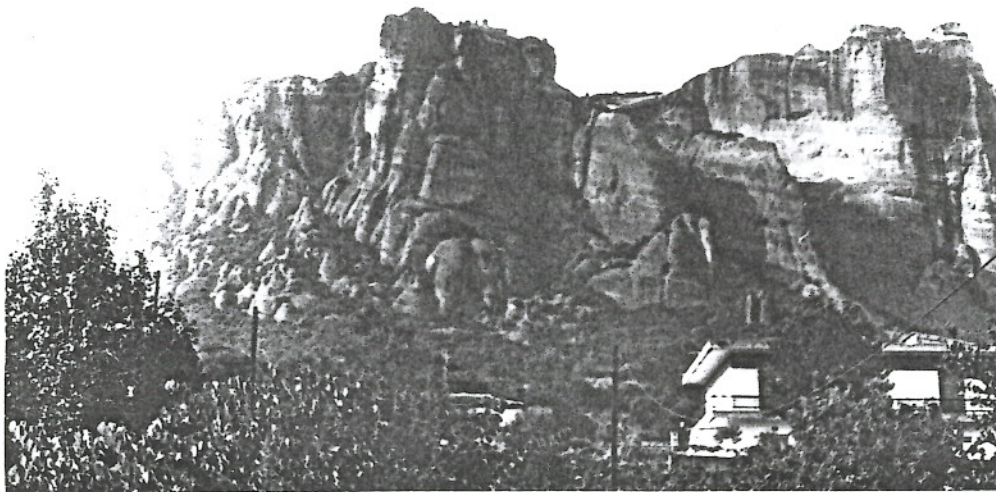
Natura jest jednak jednym z podstawowych źródeł inspiracji sztuki nawet wtedy, gdy artysta, jak powiada Malraux, inspirację czerpie z dzieł swych poprzedników. H. Osborne wskazuje na inspiracyjną rolę natury w twórczości artystycznej. Dla E. Newtona piękno natury jest pierwotne, jest niejako pierwowzorem sztuki. Podobnie sprawę ujmuje De Bruyne: niezależnie od relacji ze sztuką, kontemplacja cudów natury może być również związana z bezinteresownym zadowoleniem.

De Bruyne różnicuje typy odczucia natury. R. Caillois stwierdza, że w przyrodzie nie ma przedmiotów brzydkich. Dufrenne powiada, że w naturze odnajdujemy piękno w tym, co wielkie, potężne, urozmaicone - to natomiast, co małe i monotonne, nie ujawnia wartości estetycznych.

W rzeczywistości potrzeba nieraz bardzo dużego wysiłku, wielu dociekań, żeby wykryć, odczytać pełny sens naszego doznania świata.

Hofstadter analizując "rozszczepienie" natury w naszym spojrzeniu zauważa, że "piękno polega na tym, iż uchwytujemy z przedmiotu jego potęgę, siłę, żywiołowość, a zarazem miarę, konsekwencję budowy, układu". Wielowątkowość dostrzegania natury to zgromadzenie głosów, z których każdy domaga się uwagi z różnych względów (np. natury społecznej, psychologicznej itd.). Poszczególne głosy pragną wybić się w obrębie struktury usilnie dążącej do osiągnięcia ładu i harmonii.

Ukazywanie zdjęć przyrodniczych w dzisiejszym świecie to pewnego rodzaju wsluchiwanie się w "ryk po tamtej stronie ciszy" (George Eliot). Zauważą się wewnętrzne pokrewieństwo między doktrynami wyobraźni twórczej i autonomii wyobraźni a mitem alienacji artysty. Sztuka bowiem dostarcza punktów odniesienia, które "organizują" lub "porządku-

ją" przypadkowość doświadczenia w spójne wzorce.

Słowa Joyce'a przekazane Jolasowi: "Ta książka jest dziełem wszystkich ludzi, których znam albo których spotkałem w życiu", mogą także odnosić się do fotogramów, do zdjęć przyrody, gdzie zaprzyjaźniona z fotografikiem natura będzie wypełniać obraz, będzie tworzyć dzieło.

Dzięki fotogramom natury mamy osobliwe i rzadkie poczucie obcowania z czymś nieznanym (choć często oglądanym), niebywałym (a jednak tak codziennym), nigdy nie widzianym (w każdym razie w taki sposób), a jednocześnie tak bliskim. Następuje odwołanie się do źródła, do czystej formy, do elementarizmu, a nawet postmodernizmu.

Autorzy szukają własnej podmiotowości w przepływie istnienia. W przyrodzie odkrywają pewną odrębność i jedyność. Wsłuchują się w Naturę i doświadczenia słów i dźwięków. Nie można jednak słowem dotknąć samej muzyki, podobnie nie można opisać intensywności przeżycia, nie można powiedzieć na czym polega tego przeżycia odrębność i jedyność.

Dla tego kręgu fotografów charakterystyczna jest rehabilitacja fotografii realistycznej oraz klasycznej, odejście od emancypatorskich oczekiwań i zaprzeczenie słowom Nietschego, który ogłosił przewartościowanie wszystkich wartości.

Na tym etapie poszukiwań największą siłę działania mają środki najprostsze, elementarne, stanowiące najbardziej nośne sygnały dla wyobraźni. Teoria zaś sprowadza się do roli precyzyjnego narzędzia neutralności, wartości i struktura są immanen-
tne w stosunku do świata.

Ponieważ, jak to zauważył John Barth, czas i historia są "pozornie" rzeczywiste, dlatego jedynie poprzez oryginalność możemy osiągnąć zgodność ze źródłami naszego istnienia.

Właściwie pojmowana oryginalność w fotografii oznacza próbę znalezienia nowych form lub odgrzebania starych, które mogłyby odkryć raz jeszcze żywotne zasoby fotografii.

Kiedy formy zachowania ludzkiego tracą związek z esencją natury ludzkiej, pojawia się fotografia w swej wymowie elementarnej, czystej, prostej, ukazującej Naturę, a poprzez nią nas samych.

Choć nie widząc twarzy na tych fotogramach, możemy powiedzieć, że jest to fotografia o nas, dla nas, fotografia w pewien sposób portretowa, a nawet autoportretowa. Każdy podchodząc do tych zdjęć (do tych zdjęć) może powiedzieć "to jesteś ty". Ty w swych ideach, dokonaniach, marzeniach, ty w swych tęsknotach (jeśli nie ty, to twój świat).

Leszek Lesiczka

Kodeks Ekologiczny Zimowych Igrzysk Olimpijskich Zakopane 2006

Zasady Ogólne:

1. Poszanowanie stanowionych praw, w tym przede wszystkim ustawy zasadniczej i ustawy o ochronie przyrody. Oznacza to nie naciągania ustanowionego demokratycznie prawa i nie tworzenia doń wyjątków.
2. Poszanowanie zasady zrównoważonego rozwoju jako koncepcji rozwojowej Polski i związanych z tą zasadą implikacji rozwoju. Oznacza to, iż wszelkie programy rozwoju gospodarczego bądź społecznego degradujące przyrodę i krajobraz są sprzeczne z ideą zrównoważonego rozwoju i powinny zostać zaniechane.
3. Poszanowanie odrębności, wartości i stanowiska reprezentowanego przez ochroniarzy przyrody i ekologów jako stanowiska równorzędnego innym w wieloaspektowym zagadnieniu organizacji zimowych igrzysk olimpijskich w Zakopanem. Oznacza to, iż zdanie to powinno być wyrażone na najwcześniejszym etapie budowy idei igrzysk, zaś osoby reprezentujące stanowisko ekologiczne były traktowane równorzędnie jak inni uczestnicy dyskusji.

Punkty szczegółowe:

1. Parki narodowe będące obszarami szczególnie cennymi w międzynarodowym ruchu ochrony przyrody (obszar chroniony kat II wg klasyfikacji IUCN) są najcenniejszymi obszarami chronionymi na terenie Polski, stąd też ich szczególne usytuowanie w naszym ustawodawstwie i administracji ochrony przyrody. Na obszarze parku narodowego ochrona jego przyrody jest celem nadrzędnym na innych. Stąd też wszelkie inne przejawy ludzkiej aktywności nie mogą kolidować z celem nadrzędnym.

Dlatego też:

1.1. Organizatorzy ZIO powinni dążyć do wyeliminowania wszystkich imprez sportowych z obszaru Tatrzańskiego P.N. Tym bardziej niedopuszczalne jest rozgrywanie imprez sportowych w głębi obszaru Parku,

1.2. Organizatorzy ZIO powinni dążyć do ograniczenia imprez sportowych w najbliższym sąsiedztwie jego granic, przy założeniu, iż te imprezy, które miałyby odbywać się na obszarze Parku, odbędą się na istniejących już obiektach sportowych, które - tak jak skocznia narciarska - nie mogą być przeniesione w inne miejsce.

1.3. Organizatorzy ZIO na obszarze Parku i jego sąsiedztwa dla każdej inwestycji i imprezy powinni jak najszybciej wykonać dwie oceny środowiskowe obowiązujące każdego inwestora. Dla inwestycji w fazie planowania 'Prognozy skutków wpływu ustaleń planu zagospodarowania przestrzennego na środowisko' zaś w fazie przygotowania projektu inwestycji 'Oceny oddziaływania inwestycji na środowisko'. Zarówno prognozy jak i oceny powinny ujmować wpływ nie tylko inwestycji ale i samych imprez (i towarzyszących zabiegów organizacyjnych).

1.4. Wszelkie inwestycje i imprezy związane z ZIO na obszarze Parku muszą bezwzględnie uzyskać zgodę jego Dyrektora, zaś w jego otulinie (najbliższym otoczeniu) powinny być z nim konsultowane już na etapie wstępnego projektu. Projekt ten powinien zawierać przynajmniej Prognozę skutków..'

1.5. Oceny oddziaływania ZIO na obszar Parku i tereny sąsiadujące powinny obejmować również oszacowanie kosztów finansowych zapobiegania i/lub rekultywacji omawianych obszarów. Koszty te powinny być niezbywalną częścią budżetu igrzysk.

2. Impreza olimpijska oddziałuje nie tylko na obszar Tatrzańskiego Parku Narodowego, lecz również na całe środowisko Podtatrza, Podhala i poprzez komunikację na obszar sięgający Krakowa. Dla tych obszarów istnieją lub są przygotowywane plany rozwoju, plany ochrony obszarów szczególnie cennych, plany zagospodarowania przestrzennego, a także centralne, regionalne i lokalne zamierzenia inwestycyjne. Igrzyska - jeżeli mają być imprezą promującą rozwój zrównoważony - powinny stać się osią tych planów, zarówno w zakresie inwestycji rozwojowych, środowiskowych, planów przestrzennych i ochrony przyrody. Konieczne jest dokonanie pogłębionej analizy 'SWAT' oraz analizy przewidywanych konfliktów i sposobów ich rozładowywania.

W szczególności:

2.1. Organizatorzy ZIO powinni przygotować program zabezpieczenia zinventaryzowanych dotąd obszarów i obiektów cennych przyrodniczo przed degradacją związaną z przyspieszonym programem inwestycyjnym,

2.2. Organizatorzy ZIO powinni przygotować taki sam program dla ochrony krajobrazu oraz cennych obiektów dziedzictwa kulturowego i historycznego,

2.3. Organizatorzy powinni przygotować program symulacyjny dotyczący środowiskowych granic rozwoju Podhala, obejmujący utrzymanie bioróżnorodności i zmienności krajobrazowej, przyrostu ludności i inwestycji dotyczących infrastruktury komunalnej, przyrostu ilości turystów i inwestycji sportowo turystycznych,

2.4. Organizatorzy powinni zapoznać się z efektami środowiskowymi dotychczas rozgrywanych ZIO w innych krajach i porównać swoje wyobrażenia na ten temat z wynikami badań, doświadczeń i obserwacji innych.

3. Igrzyska Olimpijskie są wielkim, dotyczącym całego kraju, wyzwaniem zarówno w pozytywnym jak i negatywnym aspekcie tego problemu. O ile organizatorzy ZIO dbają przede wszystkim o promocję imprezy ukazując jej pozytyw i bagatelizując realne lub nawet potencjalne negatywy, szczególnym obowiązkiem administracji państwowej jest kontynuacja konstytucyjnej zasady rozwoju zrównoważonego.

W tym kontekście agendy państwa powinny:

3.5. MOŚZNiL powinno powołać niezależną od organizatorów ZIO Komisję Środowiskową

3.6. Min. Kultury powinno powołać analogiczną komisję dotyczącą ochrony zabytków

3.7. Min. Administracji powinno powołać Komisję dot. Strategicznej Oceny Skutków Przestrzennych ZIO

3.8. Komitet Rozwoju Regionalnego i Rozwoju Zrównoważonego przy RM powinien powołać Zespół d.s. ZIO.

4. Impreza taka jak ZIO Zakopane 2006 pod względem politycznym jest przedsięwzięciem w skali Polski i nie można pozostawiać jej poza szeroką kontrolą społeczną i administracyjną. Skutki złej promocji lub nieprzewidzianych efektów ubocznych rzutują na naszą międzynarodową pozycję. Już w początkowej fazie przygotowań - w przygotowaniu zgłoszenia miasta organizatora - popełniono szereg błędów, z których najważniejszym było niedocenianie konieczności szerokiej konsultacji, szczególnie z przeciwnikami tego projektu igrzysk. Środowiska ekologów i przyrodników mają nadzieję, że w dalszym przebiegu prac nie będzie miało już miejsca pozorowanie dyskusji i utrudnianie dostępu do materiałów. Mamy również nadzieję, iż nasze zastrzeżenia, postulaty i przemyślenia w sprawie ZIO będą poważnie traktowane.

Przygotował: Prof. dr hab. Zbigniew Witkowski

ZDOBYWAJCIE GÓRSKĄ ODZNAKĘ TURYSTYCZNĄ PTT

REGULAMIN GÓRSKIEJ ODZNAKI TURYSTYCZNEJ

1. Celem Górskiej Odznaki Turystycznej Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego (zwanej dalej GOT PTT) jest zachęcanie do poznawania polskich i ościennych gór oraz do systematycznego uprawiania turystyki i krajoznawstwa.

2. GOT PTT można zdobywać w Karpatach, Sudetach i Górach Świętokrzyskich w ciągu całego roku.

3.1. O przyznanie GOT PTT można ubiegać się od 10 roku życia — po spełnieniu warunków niniejszego regulaminu.

3.2. Warunkiem przyznania GOT PTT dzieciom od 10 do 15 lat jest odbywanie wycieczek pod opieką pełnoletnich, doświadczonych turystów górskich.

4.1. Nadzór nad GOT PTT sprawuje Komisja GOT ZG PTT, która przygotowuje regulamin zdobywania tej odznaki, dokonuje w miarę potrzeby jego korekt i opracowuje wzory dokumentacji.

4.2. Ustalenia Komisji GOT ZG PTT podlegają zatwierdzeniu przez ZG PTT.

5.1. GOT PTT dzieli się na dwie kategorie:

II kategoria (odznaka „mała”) posiada trzy stopnie: brązowy, srebrny, złoty,
I kategoria (odznaka „duża”) posiada dwa stopnie: srebrny i złoty.

5.2. Odznakę zdobywa się w kolejności: II kategoria i I kategoria.

I — Sudety
w górach ościennych: Jizerskie hory, Karkonosze, Karkonoskie podhury, Broumowskie mezihory, Oruckie hory, Rychnerskie hory, Ceskomorawskie mezihory, Hruby i Nizky Jezeňnik, Oderske vrchy).

II — Karpaty Zachodnie do Przełęczu Tylickiej
(w górach ościennych: Moravskosleszské Beskydy, Vse-

III — Karpaty Wschodnie

w górach ościennych: Nizke Beskydy, Uzska hornatina, Vihorlat, Gorgany, Świdowiec, Czarnohora).

IV — Tatry i Podtatrze

w górach ościennych: Skorusińskie pohorie, Chocské pohorie, Tatry, Veľká Fatra, Nizke Tatry, Slovensky raj. Spišská Magura)

V — Góry Świętokrzyskie.

7. Warunki uzyskania poszczególnych kategorii i stopni GOT PTT są następujące:

7.1. Kat. II stopień brązowy — odbycie 10 „dni wycieczkowych”, w tym minimum 3 dni w dowolnie wybranej krainie górskiej, stopień srebrny — odbycie 15 „dni wycieczkowych”, w tym minimum 3 dni w innej krainie, niż zaliczona w stopniu brązowym, stopień złoty — odbycie 20 „dni wycieczkowych”, w tym minimum 3 dni w innej krainie górskiej, niż zaliczone w poprzednich stopniach.

Kat. I stopień srebrny — odbycie 20 „dni wycieczkowych”, w tym minimum 5 dni w innej krainie górskiej, niż zaliczone w kategorii II, stopień złoty — odbycie 20 „dni wycieczkowych”, w tym minimum 5 dni w Tatrach.

7.2. W celu przyznania GOT PTT w kategorii II przedstawia się w wybranej Oddziałowej Komisji GOT PTT lub w Komisji GOT ZG PTT „Wykaz górskich wycieczek odbytych do GOT PTT” z poświadczeniami terenowymi lub podpisami upoważnionych osób wraz z „Wnioskiem o przyznanie GOT PTT” i legitymacją GOT PTT — do 31 marca następnego roku.

7.3. GOT PTT w kategorii I przyznaje wyłącznie Komisja GOT ZG PTT na zasadach jak w pkt. 7.2.

7.4. Wpisy dokonane w legitymacji GOT PTT są świad-

5.3. W jednym roku kalendarzowym można zdobyć tylko jeden stopień GOT PTT.

5.4. Każdy stopień odznaki można zdobywać w dowolnej ilości lat.

5.5. W celu maksymalnego uproszczenia zdobywania odznaki, wprowadza się „dni wycieczkowe”. Na jeden „dzień wycieczkowy” składa się 6 godz. wędrówki według czasu przewodnikowego. Dopuszcza się łącznie dwóch trzygodzinnych „dni wycieczkowych” w jeden.

5.6. Nadwyżka „dni wycieczkowych” po przyznaniu dowolnego stopnia odznaki w danym roku jest zaliczana na poczet następnego stopnia odznaki.

5.7. Nie zalicza się wycieczki przeprowadzonej na terenie parku narodowego na trasie, na której ruch turystyczny jest zabroniony oraz powtórnych przejść tą samą trasą i w tym samym kierunku w trakcie zdobywania danego stopnia odznaki.

6. Wyodrębnia się następujące krainy górskie:

I — Sudety

(w górach ościennych: Jizerskie hory, Karkonosze, Karkonoskie podhury, Broumowskie mezihory, Oruckie hory, Rychnerskie hory, Ceskomorawskie mezihory, Hruby i Nizky Jezeňnik, Oderske vrchy).

II — Karpaty Zachodnie do Przełęczu Tylickiej

(w górach ościennych: Moravskosleszské Beskydy, Vse-

decem przyznania GOT PTT i upoważniają do jej wykupienia.

8. Poświadczanie odbycia wycieczek do GOT PTT:

8.1. Poświadczanie odbycia wycieczek do GOT PTT dokonuje się na „Wykazie górskich wycieczek odbytych do GOT PTT”.

8.2. Poświadczenia są: pieczątki z obiektów na trasie, czytelne podpisy przewodników GOT PTT, przewodników i ratowników górskich, instruktorów PZA, strażników parków narodowych, kierowników wycieczek. Podpisy powinny być uzupełnione numerem legitymacji i (w przypadku posiadania) pieczątką. Za poświadczenia uważa się również fotografie uwidaczniające ubiegającego się o odznakę wykonane w charakterystycznych punktach trasy.

8.3. Przewodnicy GOT PTT są uprawnieni do potwierdzania odbycia wycieczek w zakresie posiadanych uprawnień na poszczególne krainy górskie nawet jeśli nie byli obecni na wycieczce, jeśli mają przekonanie, że ubiegający się o odznakę odbył ją rzeczywiście, natomiast poza zakresem swoich uprawnień tylko wówczas, gdy brał udział w wycieczce.

8.4. Odmowa potwierdzenia odbycia wycieczki powinna być stwierdzona (wraz z uzasadnieniem) na „Wykazie górskich wycieczek odbytych do GOT PTT”.

8.5. Formularze „Wykazów górskich wycieczek odbytych do GOT PTT”, legitymacje i odznaki GOT PTT wszystkich kategorii i stopni nabywa się w Oddziałach PTT. Oddziały mogą rozprowadzać formularze „Wykazów...” za pośrednictwem schronisk, obiektów noclegowych, gastronomicznych, biur podróży itp.

9. Uprawnienia i obowiązki przewodnika GOT PTT zawiera odrębny regulamin.

10. Ostateczna interpretacja niniejszego regulaminu należy do Komisji GOT ZG PTT.

11. Niniejszy regulamin obowiązuje od dnia zatwierdzenia przez ZG PTT.